Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (šesto vijeće)

11. lipnja 2026.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Sprečavanje korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca i financiranja terorizma – Direktiva (EU) 2015/849 – Zajednički zahtjevi za pružatelje usluge servisiranja kredita i kupce kredita – Direktiva (EU) 2021/2167 – Članak 10. – Ugovor o skupnom ustupanju neprihodonosnih kredita – Nacionalni propis kojim se ne predviđa pisani oblik za tu vrstu ugovora ni podvrgavanje preuzimatelja bonitetnom nadzoru”

U predmetu C-65/25,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Tribunale di Brindisi (Sud u Brindisiju, Italija), odlukom od 22. listopada 2024., koju je Sud zaprimio 29. siječnja 2025., u postupku

IFIS NPL Investing SpA

protiv

JM,

OT,

VR,

CL,

SUD (šesto vijeće),

u sastavu: I. Ziemele, predsjednica vijeća, A. Kumin (izvjestitelj) i S. Gervasoni, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za JM, OT, VR i CL, L. Bardaro i S. Bardaro, *avvocati*,

* Jezik postupka: talijanski

– za talijansku vladu, S. Fiorentino, u svojstvu agenta, uz asistenciju M. Cherubinija, *avvocato dello Stato*, E. Cicatelli i C. De Nicola, *procuratori dello Stato*,

– za Europsku komisiju, A. Manzaneque Valverde, P. A. Messina i D. Triantafyllou, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje prava Unije, osobito u području sprečavanja pranja novca i borbe protiv financiranja terorizma, kao i načela djelotvorne zaštite, transparentnosti i dobre vjere.

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva IFIS NPL INVESTING SpA (u daljnjem tekstu: IFIS), s jedne strane, i osoba JM, OT, VR i CL, s druge strane, u vezi s prisilnom naplatom, putem ovrhe na nekretnini, potraživanja za koje društvo IFIS tvrdi da ima prema tim četirima osobama.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2015/849

3 Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ (SL 2015., L 141, str. 73.), koja se primjenjuje *ratione temporis* na činjenice u glavnom postupku, u članku 2. sadržava definiciju njezina područja primjene. Tako se, na temelju tog članka 2. stavka 1., Direktiva 2015/849 primjenjuje na kreditne institucije, financijske institucije te na fizičke ili pravne osobe iz točke 3. te odredbe.

4 Članak 3. te direktive predviđa:

„Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

1. ‚kreditna institucija’ znači kreditna institucija kako je definirana u članku 4. stavku 1. točki 1. [Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3.)] […]

2. ‚financijska institucija’ znači:

(a) društvo koje nije kreditna institucija, a koje obavlja jednu ili više djelatnosti navedenih u točkama od 2. do 12. te 14. i 15. Priloga I. Direktivi 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća [od 26. lipnja 2013. o pristupu aktivnostima kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru kreditnih institucija i investicijskih društava, kojom se izmjenjuje Direktiva 2002/87/EZ i stavljaju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL 2013., L 176., str. 338.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 14., str. 105.)], uključujući aktivnosti ovlaštenih mjenjača (*bureaux de change*);

[…]”

Direktiva 2013/36

5 Prilog I. Direktivi 2013/36, naslovljen „Popis djelatnosti koje podliježu međusobnom priznavanju”, u prvom stavku točkama 2. do 12., 14. i 15. određuje:

„2. Kreditiranje, uključujući *inter alia*: potrošački kredite, potrošački kredit, ugovore o kreditu koji se odnose na nekretnine, otkup potraživanja s regresom ili bez njega, financiranje trgovačkih transakcija (uključujući izvozno financiranje na osnovi otkupa s diskontom i bez regresa dugoročnih nedospjelih potraživanja osiguranih financijskim instrumentima (engl. forfeiting)).

3. Financijski lizing.

4. Usluge platnog prometa […]

5. Izdavanje ostalih sredstava plaćanja i upravljanje njima […]

6. Jamstva i preuzete obveze

7. Trgovanje za vlastiti račun ili za račun klijenata:
   (a) instrumentima tržišta novca (čekovima, mjenicama, certifikatima o depozitu itd.);
   (b) deviznim sredstvima;
   (c) financijskim budućnosnicama i opcijama;
   (d) valutnim i kamatnim instrumentima;
   (e) prenosivim vrijednosnim papirima.

8. Sudjelovanje u izdavanju vrijednosnih papira i pružanje usluga povezanih sa spomenutim izdanjima.

9. Savjetovanje društava u vezi sa strukturom kapitala, poslovnom strategijom i povezanim pitanjima te savjetovanje i usluge u vezi sa spajanjima odnosno pripajanjima i kupnjom društava.

10. Posredovanje pri sklapanju poslova na novčanom tržištu.

11. Upravljanje portfeljima i savjetovanje.

12. Skrbništvo nad vrijednosnim papirima i upravljanje vrijednosnim papirima.

[…]

14. Usluge iznajmljivanja sefova.

15. Izdavanje elektroničkog novca.”

Direktiva 2021/2167

6 Članak 1. Direktive (EU) 2021/2167 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2021. o pružateljima usluge servisiranja kredita i kupcima kredita te izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2014/17/EU (SL 2021., L 438, str. 1.) glasi:

„Ovom se Direktivom utvrđuju zajednički okvir i zahtjevi koji se odnose na:

(a) pružatelje usluge servisiranja kredita u pogledu prava vjerovnika iz ugovora o neprihodonosnom kreditu ili samog ugovora o neprihodonosnom kreditu koji je izdala kreditna institucija s poslovnim nastanom u Uniji, koji djeluju u ime kupca kredita;

(b) kupce kredita u pogledu prava vjerovnika iz ugovora o neprihodonosnom kreditu ili samog ugovora o neprihodonosnom kreditu koji je izdala kreditna institucija s poslovnim nastanom u Uniji.”

7 Članak 2. te direktive, naslovljen „Područje primjene”, u svojem stavku 5. predviđa:

Ova Direktiva ne primjenjuje se na:

„ […]

(d) prijenos prava vjerovnika iz ugovora o kreditu, ili samog ugovora o kreditu, koji su preneseni prije datuma iz članka 32. stavka 2. prvog podstavka.”

8 Članak 10. navedene direktive, naslovljen „Odnos s dužnikom, obavijest o prijenosu i naknadne obavijesti”, u stavku 1. predviđa određene zahtjeve za kupce kredita i pružatelje usluge servisiranja kredita u njihovim odnosima s dužnicima. Taj članak 10. u stavku 2. nabraja elemente o kojima kupac kredita ili pružatelj usluge servisiranja kredita mora obavijestiti dužnika, na papiru ili na drugom trajnom mediju, nakon prijenosa prava vjerovnika iz ugovora o neprihodonosnom kreditu ili samog ugovora o neprihodonosnom kreditu.

9 Članak 32. navedene direktive, naslovljen „Prenošenje”, glasi:

„1. Države članice do 29. prosinca 2023. donose i objavljuju zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih mjera.

2. One primjenjuju mjere iz stavka 1. od 30. prosinca 2023.

[…]”

10 U članku 33. Direktive 2021/2167, naslovljenom „Stupanje na snagu”, određuje se:

„Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.”

Talijansko pravo

11 U skladu s člankom 106. stavkom 1. decreta legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (Zakonodavna uredba br. 385 od 1. rujna 1993. o pročišćenom tekstu zakonâ u području bankarstva i kreditiranja) od 1. rujna 1993. (GURI br. 230 od 30. rujna 1993., redovni dodatak br. 92), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: TUB), „[o]bavljanje djelatnosti odobravanja financiranja u bilo kojem obliku u odnosu na javnost pridržano je za ovlaštene financijske posrednike upisane u *ad hoc* registar koji vodi [Banca d'Italia (Talijanska središnja banka)]".

Glavni postupak i prethodna pitanja

12 Društvo IFIS je pred Tribunaleom di Brindisi (Sud u Brindisiju, Italija), sudom koji je uputio zahtjev, pokrenuo postupak ovrhe na nekretnini protiv osoba JM, OT, VR i CL, pozivajući se na potraživanje prema njima osigurano nekretninama. Društvo IFIS ističe da je postalo nositelj te tražbine nakon nekoliko uzastopnih ustupanja. Prema navodima iz zahtjeva za prethodnu odluku, navedeno potraživanje potječe iz platnog naloga izdanog 1997. u korist talijanske banke.

13 Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da mu je, s jedne strane, društvo IFIS podnijelo ugovore o ustupanju potraživanja koji su zajedno sadržavali popise potraživanja koja su predmet tih ustupanja. Ti ugovori o ustupanju, iako su sklopljeni u pisanom obliku, nisu, međutim, sklopljeni u obliku javne isprave ni u obliku ovjerene privatne isprave. U svakom slučaju, oni ne sadržavaju točan datum, na koji se može pozivati protiv trećih osoba.

14 S druge strane, iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da je velik broj ustupanja potraživanja u ovom slučaju izvršen između subjekata koji nisu svi upisani u registar financijskih posrednika iz odredbe navedene u točki 11. ove presude, koji podliježe bonitetnom nadzoru Talijanske središnje banke. Takav upis pretpostavlja postojanje posebne unutarnje organizacije u svrhu prevencije, u skladu s nacionalnim propisima o sprečavanju pranja novca.

15 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, iz toga čak proizlazi dvojba o tome je li društvo IFIS stvarno i zakonito nositelj potraživanja na koje se poziva u prilog svojoj tužbi.

16 U tom pogledu, sud koji je uputio zahtjev pita se je li s pravom Unije, osobito u području sprečavanja pranja novca, usklađen nacionalni propis koji se primjenjuje na ugovore o skupnim ustupanjima neprihodonosnih kredita, s obzirom na koji treba ocijeniti predmet koji se pred njim vodi.

17 Naime, taj nacionalni propis ne predviđa ni da ta vrsta ugovora mora biti u pisanom obliku, a još manje u obliku javne isprave ili ovjerene privatne isprave, niti pak bilo kakva pravila kojima bi im bio dodijeljen točan određeni datum.

18 Usto, navedeni nacionalni propis ne nalaže da preuzimatelji u okviru skupnog ustupa neprihodonosnih tražbina budu upisani u registar financijskih posrednika te stoga oni, u praksi, nisu obvezni poštovati nacionalne propise o sprečavanju pranja novca koji se primjenjuju na fizičke i pravne osobe upisane u taj registar niti uspostaviti pravila u području unutarnje organizacije koja zahtijeva takav upis. Takvi preuzimatelji također ne podliježu bonitetnom nadzoru koji provodi Talijanska središnja banka.

19 Sud koji je uputio zahtjev stoga se pita je li takav nacionalni propis, promatran u cijelosti, protivan zakonodavstvu Unije o sprečavanju pranja novca. Ako bi to bio slučaj, postavilo bi se i pitanje koje bi zaključke iz toga trebalo izvesti i, osobito, mogu li se brojna ustupanja potraživanja do kojih je došlo u okviru predmeta koji se pred njim vodi smatrati, u cijelosti ili djelomično, nevaljanima ili barem neizvršivima prema trećima, tako da bi ovršnu ispravu na koju se društvo IFIS poziva u prilog svojoj tužbi trebalo smatrati nepostojećom.

20 Sud koji je uputio zahtjev dodaje da nacionalni propis koji se primjenjuje na predmet koji se pred njim vodi prethodi propisu kojim se osigurava prenošenje Direktive 2021/2167 u talijanski pravni poredak, a koji je stupio na snagu 13. kolovoza 2024. Od tada su takve dvojbe u pogledu usklađenosti nacionalnog propisa s pravom Unije otklonjene te su skupna ustupanja neprihodonosnih kredita sada potpunije uređena. U tom kontekstu sud koji je uputio zahtjev ipak se pita treba li tu direktivu tumačiti na način da proizvodi djelomičan retroaktivan učinak.

21 U tim je okolnostima Tribunale di Brindisi (Sud u Brindisiju) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li i pod kojim uvjetima smatrati da se pravu Unije i, konkretno, propisima o sprečavanju pranja novca i općim načelima djelotvornosti zaštite, transparentnosti i objektivne dobre vjere iz koje proizlaze obveze informiranja, protivi nacionalni propis o skupnim (ili kumulativnim) ustupanjima neprihodonosnih kredita, odnosno propis koji se primjenjuje u konkretnom slučaju i koji se primjenjivao prije donošenja Zakonodavne uredbe br. 116 od 30. srpnja 2024., koja je stupila na snagu 13. kolovoza 2024., kojim se provodi Direktiva [2021/2167] i ima sljedeća obilježja:
   (a) njime se ne predviđa pisani oblik kao uvjet za materijalnu valjanost ustupanja ili za dokaznu snagu, konkretno, oblik javne isprave ili ovjerene privatne isprave ili, u svakom slučaju, načini na koje se ustupanja pripremaju i koji mogu osigurati da se zna njihov točan datum; to se osobito odnosi na situaciju kad je ugovorna strana čiji se kredit prenosi potrošač;
   (b) njime se do stupanja na snagu navedene uredbe za subjekte koji obavljaju djelatnosti skupnog ustupanja potraživanja nije predviđala nikakva obveza upisa u registar [fizičkih i pravnih osoba] jer oni ne obavljaju financijsku djelatnost kao što je to utvrdio Corte [suprema] di cassazione (Vrhovni kasacijski sud, Italija) i stoga se na njih automatski ne primjenjuju ni pravila u području sprečavanja pranja novca jer ne postoji obveza postojanja javne isprave?

2. Ako Sud utvrdi da postoji očita suprotnost, nalaže li se propisima Unije, kako su opisani, radi zaštite djelotvornosti interesa Zajednice krajnja sankcija ništavosti:
   (a) ustupanja koja su provedena dok su na snazi bili propisi koji su prethodili donošenju uredbe kojom se provodi Direktiva [2021/2167];
   (b) punomoći za naplatu izdane osobama koje nisu upisane u registar [fizičkih i pravnih osoba] koji nadzire neovisno tijelo u tom sektoru, koje je zaduženo za provjeru poštovanja propisa o sprečavanju pranja novca?”

Dopuštenost

22 Talijanska vlada i Europska komisija tvrde da je ovaj zahtjev za prethodnu odluku nedopušten.

23 Prema mišljenju talijanske vlade, način na koji je sud koji je uputio zahtjev prikazao nacionalni pravni okvir manjkav je i, u nekim aspektima, pogrešan. Također postoji nesigurnost u pogledu točnog predmeta drugog pitanja. Osim toga, ta vlada i Komisija tvrde da odredbe prava Unije čije se tumačenje traži nisu dovoljno precizno navedene.

24 U tom pogledu valja podsjetiti na to da u okviru suradnje Suda i nacionalnih sudova uspostavljene člankom 267. UFEU-a isključivo je na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da, uzimajući u obzir posebnosti predmeta, ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Slijedom navedenog, ako se postavljena pitanja odnose na tumačenje ili ocjenu valjanosti prava Unije, Sud načelno mora donijeti odluku (presuda od 28. studenoga 2024., ENGIE Deutschland, C-293/23, EU:C:2024:992, t. 40. i navedena sudska praksa).

25 Potreba za tumačenjem prava Unije koje će biti korisno nacionalnom sudu zahtijeva da on odredi činjenični i zakonodavni okvir unutar kojeg se nalaze pitanja koja postavlja ili da barem objasni činjenične tvrdnje na kojima se ona temelje (vidjeti presude od 26. siječnja 1993., Telemarsicabruzzo i dr., C-320/90 do C-322/90, EU:C:1993:26, t. 6. i od 16. listopada 2025., Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, t. 30.).

26 Podaci koji su sadržani u odlukama kojima se upućuje zahtjev za prethodnu odluku trebaju omogućiti, s jedne strane, Sudu da pruži korisne odgovore na pitanja koja je postavio nacionalni sud i, s druge strane, vladama država članica i drugim zainteresiranim osobama da iskoriste pravo koje im priznaje članak 23. Statuta Suda Europske unije u pogledu podnošenja očitovanja. Sud je dužan – vodeći računa o činjenici da se na temelju te odredbe zainteresirane osobe obavještava samo o odlukama kojima se upućuje prethodno pitanje – paziti da zaštiti to pravo (presuda od 16. listopada 2025., Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, t. 31. i navedena sudska praksa).

27 U ovom slučaju zahtjev za prethodnu odluku sadržava dostatan opis činjeničnog i pravnog okvira glavnog postupka kako bi se ispunili ti zahtjevi te omogućuje razumijevanje razloga koji su naveli sud koji je uputio zahtjev da se zapita o tumačenju prava Unije i da ocijeni nužnim uputiti Sudu zahtjev za prethodnu odluku. Usto, kad je riječ o argumentu talijanske vlade prema kojem je prikaz nacionalnog prava manjkav ili čak pogrešan, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da nije na Sudu, u okviru sustava sudske suradnje određene u članku 267. UFEU-a, da provjerava ili dovodi u pitanje pravilnost tumačenja nacionalnog prava koje je dao nacionalni sud jer to tumačenje ulazi u isključivu nadležnost potonjeg (vidjeti u tom smislu presudu od 12. prosinca 2024., Volvo Group Belgium, C-436/23, EU:C:2024:1023, t. 18. i navedenu sudsku praksu).

28 Slijedom toga, ovaj je zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

29 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li pravo Unije, osobito Direktivu 2021/2167 i Direktivu 2015/849, kao i načela djelotvorne zaštite, transparentnosti i objektivne dobre vjere, tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis o skupnim ustupanjima neprihodonosnih kredita koji, kad je riječ o razdoblju prije isteka roka za prenošenje Direktive

2021/2167, nije predviđao da takvi ugovori moraju biti u pisanom obliku i čiji je učinak bio taj da fizičke ili pravne osobe čija se djelatnost sastojala od takvog ustupanja potraživanja nisu bile predmet bonitetnog nadzora nacionalnog tijela nadležnog u području sprečavanja pranja novca.

30 Kao prvo, kad je riječ o Direktivi 2021/2167, valja istaknuti da njezin članak 10. predviđa određene zahtjeve koje kupci neprihodonosnih kredita i pružatelji usluga servisiranja neprihodonosnih kredita moraju ispuniti u svojim odnosima s dužnicima. Konkretno, u članku 10. stavku 2. navedene direktive nabrajaju se elementi o kojima kupac kredita ili pružatelj usluge servisiranja kredita mora obavijestiti dužnika, na papiru ili na drugom trajnom mediju, nakon prijenosa prava vjerovnika iz ugovora o neprihodonosnom kreditu ili samog ugovora o neprihodonosnom kreditu.

31 Međutim, valja istaknuti da je Direktiva 2021/2167, donesena 24. studenoga 2021., u skladu sa svojim člancima 32. i 33. stupila na snagu 29. prosinca 2021., a rok za njezino prenošenje istekao je 29. prosinca 2023.

32 Usto, iako u skladu s člankom 32. stavkom 2. te direktive države članice primjenjuju mjere poduzete radi njezina prenošenja od 30. prosinca 2023., iz njezina članka 2. stavka 5. točke (d) proizlazi da se ona ne primjenjuje na prijenos prava vjerovnika iz ugovora o kreditu ili na prijenos samog ugovora o kreditu, koji su preneseni prije 29. prosinca 2023.

33 Budući da se čini kako iz spisa kojim Sud raspolaže proizlazi da su sastavni elementi glavnog postupka nastali prije 29. prosinca 2023., Direktiva 2021/2167 nije primjenjiva *ratione temporis* na taj spor.

34 Budući da sud koji je uputio zahtjev namjerava naložiti retroaktivnu primjenu zahtjeva predviđenih u članku 10. Direktive 2021/2167, valja istaknuti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, prije isteka roka za prenošenje direktive državama članicama ne može prigovoriti da još nisu donijele mjere za njezinu provedbu u svojem pravnom poretku (presuda od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 22. i navedena sudska praksa).

35 Iako se, u skladu s također ustaljenom sudskom praksom, dok teče rok koji je propisan za prenošenje direktive, države članice kojima je ona upućena moraju suzdržati od donošenja odredbi koje bi mogle ozbiljno ugroziti postizanje rezultata koji propisuje ta direktiva (presuda od 25. siječnja 2022., VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, t. 75. i navedena sudska praksa), direktiva može imati izravan učinak tek nakon isteka tog roka (presuda od 5. svibnja 2022., BPC Lux 2 i dr., C-83/20, EU:C:2022:346, t. 23. i navedena sudska praksa).

36 Stoga je isključeno tumačenje članka 10. Direktive 2021/2167 prema kojem bi se u njemu navedene obveze primjenjivale retroaktivno.

37 Kao drugo, kad je riječ o Direktivi 2015/849, iz zajedničkog tumačenja članka 2. stavka 1. i članka 3. te direktive proizlazi da se ona primjenjuje samo na subjekte koji obavljaju određene posebne gospodarske aktivnosti navedene u tom članku 2. stavku 1. Među tim djelatnostima nije kupnja neprihodonosnih kredita ili upravljanje njima.

38 Prema tome, ni Direktiva 2021/2167 ni Direktiva 2015/849 ne primjenjuju se na nacionalni propis o skupnim ustupanjima neprihodonosnih kredita koji imaju obilježja sažeta u točki 29. ove presude.

39 Kao treće i posljednje, valja podsjetiti na to da su države članice prilikom provedbe prava Unije dužne poštovati opća načela tog prava (vidjeti u tom smislu presudu od 3. rujna 2015., A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, t. 35. i navedenu sudsku praksu). Predmetnim propisom ne provode se ni Direktiva 2021/2167 ni Direktiva 2015/849, kao što je to utvrđeno u prethodnoj točki, niti bilo koje drugo pravno pravilo Unije. Prema tome, ni načela prava Unije čije tumačenje traži sud koji je uputio zahtjev u svojem prvom prethodnom pitanju nisu primjenjiva na taj propis.

40 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da Direktivu 2021/2167, osobito njezin članak 10., i Direktivu 2015/849 treba tumačiti na način da se ne primjenjuju na nacionalni propis o skupnim ustupanjima neprihodonosnih kredita koji, kad je riječ o razdoblju prije isteka roka za prenošenje Direktive 2021/2167, nije predviđao da takvi ugovori moraju biti u pisanom obliku i čiji je učinak bio taj da fizičke ili pravne osobe čija se djelatnost sastojala od takvog ustupanja potraživanja nisu bile predmet bonitetnog nadzora nacionalnog tijela nadležnog u području sprečavanja pranja novca.

Drugo pitanje

41 Uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, na drugo pitanje nije potrebno odgovoriti.

Troškovi

42 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (šesto vijeće) odlučuje:

Direktivu (EU) 2021/2167 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2021. o pružateljima usluge servisiranja kredita i kupcima kredita te izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2014/17/EU, osobito njezin članak 10., te Direktivu (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ,

treba tumačiti na način da se:

ne primjenjuju na nacionalni propis o skupnim ustupanjima neprihodonosnih kredita koji, kad je riječ o razdoblju prije isteka roka za prenošenje Direktive 2021/2167, nije predviđao da takvi ugovori moraju biti u pisanom obliku i čiji je učinak bio taj da fizičke ili pravne osobe čija se djelatnost sastojala od takvog ustupanja potraživanja nisu bile predmet bonitetnog nadzora nacionalnog tijela nadležnog u području sprečavanja pranja novca.

Potpisi